

ARGES

Editori:
 Consiliul Local Pitești
 Primăria Municipiului
 Pitești
 Centrul Cultural Pitești

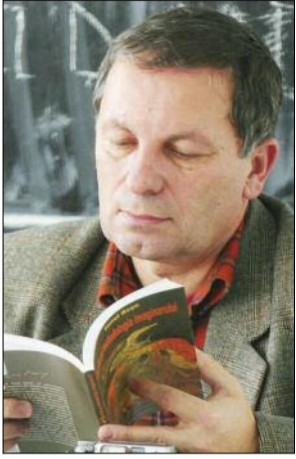
Revistă de cultură fondată în 1966 ● Serie nouă
 ■ Anul XVI (LI) ■ Nr. 5 (419) ■ Mai 2017 ■ 4 lei ■

Apare sub egida
 Uniunii Scriitorilor
 din România

P.E.N. CLUB ÎN EXIL - Afiş antinazist. Autori - GUNTER RAMBOW, MICHAEL VAN DE SAND

Mihai Barbu

Am defilat, singur, din Piața Victoriei până în cartierul Aeroport. (Îi zice așa pentru că odată, demult, pe acele locuri era o școală de zbor fără motor. Se înălțau plane pentru ca omul, ce minunat sună acest cuvânt!, să fie la înălțimea Parângului. Dar asta a fost odată ca niciodată. Dovadă e și faptul că lângă una din pubelele unde edilii voiau să aleagă, selectiv, gunoiul, am găsit, la 27 de ani de la Revoluție, un exemplar uitat din "Munca de partid"...) Un bătrân (atât de simplu, după vorbă, după port) proba niște pantaloni kaki, proaspăt scoși din ghenă. Fiind cam slab la constituție, i s-au părut cam prea largi așa că i-a aruncat de unde i-a luat. În drum am întâlnit, în trei binecuvântate locuri de petrecere a timpului liber, trei grupuri de țigani fericiți.

reportaj

Dacă nu pun la socoteală și peștii...

De 1 mai muncitoresc am defilat singur, singurel

Se dedică d-lui redactor-șef Dumitru Augustin Doman, la aniversarea a una sută numere de când e la cârma Argeșului, una din navele-amiral ale presei literare românești

În cinstea zilei de 1 Mai/ mi-am cumpărat/ de la buchiniștii aciuți pe lângă Poșta veche/ *Atlasul peștilor din RPR/* Afară ploua cu găleata/ și am vrut să văd cum a mai evoluat lumea./ Am făcut ochii roată, dincolo de fereastră/ Valea devenise un imens acvariu/ Defilau alături/ Păstruga și Cega, Scrumbia și Șprotul/ Păstrăvul fântânel cu cel curcubeu/ Fufa cu Pleava, Latița cu Beldița,/ Zvârluga și Fâța, Cosacul și Carasul, Țiparu și Molanu, Țigănușul și Zărganul, Moaca de nămol și Chefalul cu coadă lată, Lostroita cu Văduvița, Gingirica și Babușca, Porcușorul de nisip cu Porcușorul de șes, Rizeafca cu Boișteanul, Boarca cu Oblețul și Zlăvocul cu Glăvocul./ Ud learcă, am dat pe gât, cu moderație, berile Ursus/ Am înfulecat o bună parte din cele 30 de milioane de mici (conform estimărilor Industriei Române a Cărnii)/ pe care ai noștri i-au dat gata/ la munte, la mare, pe pământ, pe apă și-n Vechea vamă/ Mirela mi-a pus hainele ude la uscat pe caloriferul din hol./ Fericiți și impliniți,/ imediat după masă,/ am tras, amândoi, un pui de somn./ Somnul e crocodilul apelor noastre/ și urcă pe Dunăre,/ atunci când le vine vremea,/ până dincolo de Viena...

Dubla viață a lui Adam Driver, șofer de autobuz și poet, din orașul lui Williams și Ginsberg

Așa cum rezultă și din textul de mai sus, de vechea sărbătoare a muncii, la noi în Vale, ca peste tot în țara noastră, a plouat temeinic. Era o vreme, vorba criticului Petru Poantă, de nu-ți venea să scoți redactorul din cărciumă. Sau cinefilul din sala de cinema. Cum în orașul nostru nu mai există cinematografe (când n-aveai ce vedea, erau patru) am apelat la laptop-ul meu, Asus, și mi-am zis că n-ar strica să văd un film în ton cu marea sărbătoare a muncii. Am ales unul regizat de Jan Jarmusch, "Petersen", tradus în limba noastră, în mod proletcultist și-n ton cu onor Cântarea Americii, drept "Șoferul poet". Cred că azi aproape orice poet e și șofer. Adam Driver era, însă, un șofer de autobuz care scrie poezie într-un caiet secret. De el știa doar autorul și nevasta lui, care-l avertiza mereu că nu e bine ceea ce face. În sensul că nu-i frumos să le țină doar pentru el și că ar trebui să le multiplice și să le arate lumii. A fost un dialog al surzilor... Înainte de a-l vedea cu ochii mei, am vrut să văd cum l-au văzut alții cu ochii lor. "Pacifistu" scria că e "cel mai plicticos film pe care l-am văzut în viața mea. E o pierdere de vreme". M-am desumflat. Dacă un pacifist zicea asta... Ultimul comentariu, făcut de o doamnă, era unul la superlativ: "Acest film minunat subliniază viața în toată simplitatea ei. E un film poem. Jarmusch e din ce în ce mai bun." (M-am luat, conform unui prost obicei, imediat după femei...) Filmul relatează o săptămână din viața unui șofer de autobuz din Petersen, orașul unde a trăit și muncit, ca doctor ginecolog, marele poet William Carlos Williams și unde a locuit o vreme chiar și Allen Ginsberg, marele autor al "Strigăt"-ului. Zilele sunt repetitive: șoferul se scoală dis de dimineată, conduce autobuzul, mănâncă,

scoate câinele la plimbare, bea o bere la bar și se culcă. Mai face, la prânz și seara, scurte conversații cu nevasta sa pe teme casnice. Asta e monotonia vieții care l-a scos din pepeni pe Pacifistu' nostru. În căutarea scenelor cu adrenalină, el n-a băgat de seamă că șoferul Adam avea o viață plină de aventuri spirituale. Pentru el, nici o zi nu semăna cu alta. E, zilnic, cu ochii-n trafic și cu urechile la ceea ce vorbesc pasagerii lui. Ascultă, zi de zi, tot altfel de povești. Una nu seamănă cu alta, mereu sunt alți actori, alte voci, alte povești. De la barul unde își bea tradiționala bere află că barmanul o să ia o bătaie strașnică la șah. "Cu cine joci?" "Cu mine însumi..." îl dezvăluie omul de dincolo de tejghea. Adam e atent la detalii și din ele își trag seva toate poeziile lui. E un șofer de autobuz care-și iubește nevasta dar e mort după poeta Emily Dickinson. Acest lucru îl aflăm de la întâlnirea, neprogramată, cu o fetiță care scrie poezie. Fata îi citește "Apa cade". (Mă uit pe fereastră. Așa și era. Ploua cu găleata.) "Apa cade în aerul luminos/ Apa cade ca părul pe umărul unei fete/ Apa cade/ Sapă mici lacuri în asfalt/ Oglinzi murdare cu nori și clădiri răsfărânte/ Cade pe acoperișul casei mele/ Cade pe mama mea și pe părul meu/ Iar cei mai mulți dintre oameni/ O numesc ploaie..."

Avem dovada: Bulldogul Marvin nu iubea nici poezia, nici filmul „Singur acasă”

O singură zi a lui Adam Driver nu seamănă cu cele șapte. E ziua în care poetul merge, invitat de nevastă, la cinema. Când s-au întors acasă, constată că sadicul câine Marvin (de ciudă c-a fost lăsat singur) îi face ferfeniță caietul secret cu poezii într-un singur exemplar. Omul e distrus. Merge, năuc, prin oraș ca să se liniștească. În final, se așează pe o bancă, în fața cascadei care l-a inspirat pe doctorul Williams când a scris volumul "Petersen". Fără caietul său secret, Adam nu se mai simte poet. Un japonez, poet din Osaka, vine până în Petersen ca să vadă la fața locului, unde și ce anume l-a inspirat pe Williams ca să poată scrie un volum dedicat, integral, orașului său. Japonezul scria doar pre limba lui și nu simțea nevoia să fie tradus. "O traducere e ca și cum ai face duș cu pelerina de ploaie pe tine", zice el. Omul nostru din Osaka își cere voie să se așeze pe bancă și cei doi vorbesc despre doctorul Williams și despre meteorologul francez Duffet. Cad de acord că cei doi erau, dincolo de meseriile lor diurne, doi mari artiști. Unul poet iar altul pictor. "Aha!", exclamă japonezul, deloc convins că în fața sa e doar un șofer de autobuz. "Șofer în Paterson" poate fi un poem, adaugă japonezul și îi oferă, la plecare, un dar. E un carnet cu foi albe. Potrivit filosofiei japoneze, "O pagină goală îți oferă multe posibilități". În drum spre casă, Adam compune o nouă, primă, poezie. "The line"/ "Rândul". Iat-o: "Este un cântec vechi/ pe care obișnuia să-l cânte bunicul meu/ și care conține o întrebare *Ai prefera să fii un pește?*/ În același cântec/ există aceeași întrebare/ dar cu un câțăr și un porc/ însă cea pe care o aud eu uneori/ în capul meu este cea cu peștele/ doar acel singur vers/ *Ai prefera să fii un pește?*/ de parcă restul aceluși cântec/ n-ar trebui să fie acolo". Era duminică seara. Luni, șoferul începea o nouă zi de muncă. Pentru a ne convinge pe deplin că șoferul din Petersen e un poet adevărat, Jan Jarmusch

(care semnează scenariul și regia) a apelat la versurile poetului Ron Padgett și totul a devenit extrem de credibil.

Două poeme: "Șofer în Petersen" & "Pieton în Petroșani"

Întrucât orașul meu nu e cât Petersenul american, mi-am propus să merg pe jos, de la cap de linie la un alt cap de linie, pe traseul unui microbus. (Noi nu mai avem autobuze de când ni s-au cam închis minele...) Am defilat, singur, din Piața Victoriei până în cartierul Aeroport. (Îi zice așa pentru că odată, demult, pe acele locuri era o școală de zbor fără motor. Se înălțau plane pentru ca omul, ce minunat sună acest cuvânt!, să fie la înălțimea Parângului. Dar asta a fost odată ca niciodată. Dovadă e și faptul că lângă una din pubelele unde edilii voiau să aleagă, selectiv, gunoiul, am găsit, la 27 de ani de la Revoluție, un exemplar uitat din "Munca de partid"...)

Un bătrân (atât de simplu, după vorbă, după port) proba niște pantaloni kaki, proaspăt scoși din ghenă. Fiind cam slab la constituție, i s-au părut cam prea largi așa că i-a aruncat de unde i-a luat. În drum am întâlnit, în trei binecuvântate locuri de petrecere a timpului liber, trei grupuri de țigani fericiți. Ei au încins grătarele în fața atelierului de "Reparații încălțăminte" din Piața Dacia, lângă "Magazinul de cafea" (pe partea lui laterală) și în curtea "Grădiniței cu program prelungit", ambele situate pe strada erou Gociu Nicușor. Pe un domn care era desemnat să întrețină focul am zărit un tricou, tras peste burtoiuul proeminent din dotare, pe care scria, adecvat, "Follow your fucking dreams!" ("Urmărește-ți visele tale date dracului!") Din merțanele proaspăt aduse din Anglia, cu volan pe dreapta, răsuna, de mama focului, vocea Nicoletei Guță. Pe lângă voce, Nicoleta mai are un mare atu. Seniorul Guță le-a dat bani tuturor femeilor și bărbaților din neam (pe care i-a observat că-s cam supraponderali) să-și mai taie din stomac. Acum tot neamul lor, de la mic la mare, pare că-i tras printr-un inel dar vocea le-a rămas aceeași ca volum, intensitate și vibrant mesaj. La câteva blocuri distanță, doi profesori de muzică își ofereau serviciile sub forma unor prestații la domiciliu, între orele 10-18. Concurența era mare. În fața blocului era chiar localul "La Momo" (un duios diminutiv pentru momărlanul Izvorel, managerul bodegii...) care desfăcea, cu precădere, berea "Azuga". "Bună asta!", suna reclama. Cine voia să cânte și să chiuie de bucurie o putea face nestingherit. "Căsuța cu apă Fântânel" nu a avut nicio trecere de Ziua internațională a muncii. Deși doi litri de sifon costau doar 50 de bani (iar doi litri de apă plată, tot atâta), n-am văzut nici un petrecăreț care să-și stingă dogoarea și arsura micilor cu apă de la "Fântânel". Tot în acest perimetru, lângă o "Drogherie" închisă era un mesaj scris, iute și furios, pe zidul de vizavi: "O să moară de la droguri/ Ce morții lor îți pasă ție?" Cinică formulare pe care o amendăm cu hotărâre. Magazinul "La 2 pași" e ținut în viață de societatea "Domokos cash". La "Carmolimp" poți să-ți încarci, dacă simți nevoia, și cartela telefonică. Nu poți beneficia de aceste servicii și la vecinii de la "Magazin industrial & Croitorie". Pe Ciobanu Stan lucrurile acestea îl lasă rece pentru că nu îl mai priveau într-un

(continuare în p. 31)